

Staking aan de Meelfabrieken onze zaak

Tien weken duurt het conflict bij de meelfabrieken „Holland“ en „Ceres“ en met verbeten hardnekkigheid houden de stakers vol. Tot nog toe is elke aanval der officieële instanties op het moreel der stakers te pletter gelopen. Regering, vakcentrales en directies slaagden er niet in, de strijdwil der arbeiders te breken. Om dit toch te bereiken is in de afgelopen week een nieuwe poging gedaan.

Op Vrijdag 31 Oct. waren de stakers door een schrijven van de directies uitgenodigd tot een vergadering in Krasnapolsky. Er zouden besprekingen worden gevoerd door vakbondbestuurders, directies en overheid. De overheid, bezorgd als ze is, meende de vergadering te moeten opluisteren met een flink aantal „stille“ agenten in de zaal en door twee overvalwagens met gewapende manschappen. Alles was dus prachtig geregeld, maar de stakers zelf lieten verstek gaan, — of, met hun woorden gezegd: zij lieten de heren in hun hembd staan. Toch is een der stakers even een kijkje gaan nemen en vond op elke stoel in de lege zaal een gestencild blaadje met een verklaring der directie. Uit de inhoud blijkt, dat de directie haar standpunt niet veranderd heeft. Zij is „steeds bereid over arbeidsvoorwaarden overleg te plegen met de daarvoor aangewezen organisaties“. Verder werd er medegedeeld dat de regering, als het werk bij de „Holland“ niet spoedig werd hervat, „zelf maatregelen zal nemen“.

„De directie wenst een goede verstandhouding met het personeel,“ zegt deze in het blaadje. Welke „houding“ de arbeiders hierbij moeten aannemen (in de

„verstandhouding“), wordt hen aan het „verstand“ gebracht door de aangekondigde maatregel der directie, die „een kleine groep, die onvoldoende besef heeft van de plaats die ze inneemt“, niet meer in het bedrijf wil opnemen.

Men wil een verhouding, niet zo maar van „meester en knecht“, die toch nog altijd met elkaar konden praten, maar van onderworpenheid van de loonslaven aan de overeenkomsten, contracten en bepalingen, die de „meesters“ onder elkaar hebben afgesproken. De arbeiders van vandaag zijn moderne slaven, ze hebben niet meer één meester, maar een hele organisatie van meesters. De directie is meester in de fabriek, de vakbondbestuurder meester over de arbeidskracht, die hij verkoopt, niet de arbeiders. Ben je geen lid van de bond? Doet er niet toe. Hij, de bond heeft het alleen-verkooprecht. En de regering is meester over je leven buiten het bedrijf. Zij „zorgt“ voor je en „beschermt“ je, desnoods met overvalwagens en wapenen.

Hier ligt in wezen het conflict bij de meelfabrieken, zoals in alle conflicten, die in deze tijd (en niet alleen in Nederland) worden uitgevochten. Ook de arbeiders zijn boven de oude verhoudingen van „meester en knecht“ uitgegroeid. Ze willen geen slaven zijn met een heel stel meesters boven zich, die onder elkaar uitmaken hoe de slaven moeten werken en leven. Gezamenlijk als eenheid in het bedrijf optredende, willen zij hun eigen zaken behartigen, als enige mogelijkheid om zich tegen volledige onderdrukking te verweren. De arbeiders van de meelfabrieken hebben die weg ingeslagen en

alle moderne meesters hebben het principiële karakter er van begrepen. Daarom kon dan ook de directie in het bewuste blaadje het volgende verklaren:

„In de besprekingen, welke de laatste weken gevoerd zijn, is ondubbelzinnig komen vast te staan dat én de overheid, én de Stichting van de Arbeid met de directie van mening zijn dat, zolang deze staking duurt, geen enkel verlangen kan worden ingewilligd. Eerst wanneer het werk bij de „Holland“ weer is hervat, zullen langs organisatorische weg kenbaar gemaakte wensen door de Directie en het College van Rijksbemiddelaars in behandeling worden genomen.“

De regering wil dus, zoals aangekondigd, zelf maatregelen nemen om het conflict te beëindigen. Ook de vakbondsbestuurders hebben te kennen gegeven onder hun honderdduizenden leden wel een paar honderd onderkruipers te kunnen vinden. Onder bescherming van de overheid zal het verzet der stakers worden gebroken. De gehele pers van Zaterdag 1 Nov. staat reeds in dat teken. Het is een principiële strijd, die zich niet alleen richt tegen de stakers, maar tegen de Nederlandse arbeiders in het algemeen. Zij is gericht tegen de baanbrekende opvatting van het zelfhandelen en de activiteit der in verzet gekomen arbeiders, die aan de rand van het bestaanminimum leven.

Hier houdt de financiële solidariteit, hoe goed ook bedoeld, op, doeltreffend te zijn. De arbeiders in alle bedrijven moeten deze strijd als hun eigen zaak beschouwen. Zo spoedig mogelijk moet in bedrijfsvergaderingen de eenheid tot stand worden gebracht, in de wil als één man naast de stakers te staan. En als daarop geen acht wordt geslagen, moet de daad volgen.

De „Willem Barendsz“

Kennen jullie de „Willem Barendsz“? Ja, juist, dat walvisschip. 't Is een prachtboot, uitgerust met alle nieuwe snuffes op het gebied van de walvisvangst. Dat is ook niet te verwonderen. Nederland heeft met betrekking tot de walvisvaart een grote naam. Reeds in de middeleeuwen togen „we“ ter walvisvangst en concurreerden toen al met de Noren, die er ook aan deden. Dus is het begrijpelijk, de de Rederij alles in het werk stelt, zo goed mogelijk voor de dag te komen. Bovendien is er aardig wat aan te verdienen, aan die walvissen. 't Is een industrie-bedrijf in optima forma, met aandeelhouders, dividenden, en zo meer.

Natuurlijk zijn er dan ook arbeiders. Ook voor hen was goed gezorgd. Tenminste, er waren voor hen allerlei gemakken aangebracht. Wasgelegenheden, moderne wasserij voor de kleren, dokters, medicijnen, alles present. Walvissen vangen en traan koken, dat ook aan boord gedaan werd, is nu niet bepaald een baantje, om er-je Zondagse pak bij aan te trekken. De verslagen in de dagbladen

spreken dan ook van kleren, die stijf stonden van bloed, vet en blubber.

Nu, blijkt echter, dat er voor al het werk, dat aan boord verricht moest worden, geen mensen genoeg aanwezig waren. Gedurende het seizoen. (4 maanden) werd in continu-bedrijf gewerkt. Twaalf uur achtereen waren de mannen in touw, dag in, dag uit, zonder rustdag. Ook de buiten het eigenlijke bedrijf staande mannen, bedienden en hutjongens, werden ingeschakeld. Gevolg, aan schoonmaken kwam men niet meer toe. De mooie wasserij was en bleef gesloten. De wasgelegenheden vervuilden, hutten werden niet meer gereinigd. De dokters konden hun werk niet behoorlijk doen, terwijl hun hulp toch zo dringend nodig was in verband met zweren en puisten, waaraan de bemanning leed. 't Mag een wonder heten, dat er geen ernstige ziekten aan boord uitbraken.

Dit alles is al erg genoeg. Maar nu komt daar o.i. nog iets dat veel ernstiger is bij en dat is de z.g.n. zwijgplicht, die elk lid van de bemanning was opgelegd. Ieder die een klacht zou indienen, riskeerde f 1000.— boete. Van Kapitalistisch standpunt uit gezien, kunnen we begrijpen, dat de Rederij, bijv. er niet op

gesteld was, bepaalde bedrijfsgeheimen prijs te geven. 't Is onder dit stelsel nu eenmaal zo, dat je je concurrenten niet graag het zijne van je zaak laat zien. Maar dat je niet zou mogen protesteren tegen een onmenswaardige behandeling, kan er bij ons niet in. Als die z.g.n. zwijgplicht ook in andere bedrijven zou worden toegepast, waar is dan het eind?

De „Willem Barendsz“ is onder de hand al weer voor een volgende reis vertrokken. Volgens de dagbladen heeft de Rederij beterschap beloofd. Maar van een intrekken van het zwijggebod hebben we niets vernomen. De arbeiders zouden er goed aan doen, daar zelf maar eens een eind aan te maken.

AMSTERDAM

Voor de lezers van Spartacus

vindt op DINSDAG 18 NOVEMBER, 's avonds 8 uur in KRASNAPOLSKY een BIJEENKOMST plaats.

Onderwerp:

De huidige wereldsituatie.

15 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 45

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

ONS DAGELIJKS BROOD

Rond het begin van deze eeuw, toen de ontwikkeling van het kapitalisme tot grootbedrijf had geleid, ontstonden allerlei theorieën over moderne bedrijfsleiding en arbeidswetenschap. De concurrentiestrijd dwong daartoe. Waaruit volgt, dat het hierbij niet alleen om theorieën ging, doch vooral, om doormiddel van wetenschappelijke bedrijfsleiding en toegepaste arbeidswetenschap de productie tot steeds groter hoogte op te voeren en een zo groot mogelijke besparing op het arbeidsloon te verkrijgen. Het uitgangspunt was, door rationalisering en intensivering van de arbeid te bereiken, de kostprijs van een stijgende hoeveelheid producten, zo laag mogelijk te houden. Verscherpte uitbuiting dus van de arbeiders.

Vershillende kanten kunnen aan dit proces van toegepaste moderne arbeidswetenschap worden onderkend. Zij hebben allen gemeen, dat de arbeider daarbij wordt beschouwd als een motor, wiens prestatievermogen tot het grootst mogelijk nuttig effect moet worden opgevoerd. Vooral van die tijd dateert de belangstelling voor de sociale positie van de arbeiders, en de sociale wetgeving is te zien als gevolg van de erkenning, dat voeding, woning en verzorging van de arbeider van grote invloed zijn op zijn prestatievermogen. Voor de moderne bedrijfsleiding werden dit dan ook, doch uitsluitend in het belang van zijn onderneming, belangrijke vraagstukken. Een andere buitengewoon belangrijke kant van dit vraagstuk werd datgene, wat wij onder rationalisatie-verstaan. Dit betreft de verbetering van de arbeidsmethoden, waarbij allereerst werd gezocht naar houding en wijze van werken, die voor de arbeider het minst inspannend was. Maar ook hierbij ging het er niet om, zijn lasten te verminderen. De ondernemer heeft de volle arbeidskracht van zijn arbeiders gekocht en bij al hetgeen hij poogde te bereiken om arbeidsenergie te besparen, was de bedoeling, die energie op andere en voor

hem nuttige wijze te doen aanwenden.

Vóóróp stond, de arbeider intensiever te laten werken, waarbij dus ook elke overbodige handeling werd uitgeschakeld, elke verkeerde handgreep werd vervangen door een technisch verantwoorde en elke arbeider zo eenvoudig mogelijke en in snel tempo elkaar opvolgende handelingen te verrichten kreeg. Dit alles veroorzaakt een verscherpte uitbuiting, die de arbeiders lichamelijk en geestelijk vermoordt.

In nauw verband daarmee werden de systemen van stuk- en taaklonen, die voorheen zeer ruw waren bepaald, zorgvuldig „verbeterd“. Accoorden en premiesystemen werden uitgedacht, die op geraffineerde wijze een prikkel waren tot opvoering van de arbeidsprestaties en die er vaak op neerkwamen, dat bij het stijgen van de gemiddelde arbeidsproductiviteit loon en premies tezamen, toch niet belangrijk en blijvend verbetering ondergingen.

Het Rusland van na de revolutie heeft in zijn staatskapitalistische ontwikkeling, in zijn zucht de achterstand niet alleen in te halen, maar de oude kapitalistische landen voorbij te streven, deze methoden niet alleen benut, maar het heeft er een grote uitbreiding aan gegeven. Wij weten, hoe onder de leuze van socialistische opbouw, stootbrigades werden gevormd, Stachanow-arbeiders werden uitverkoren, wedstrijden tussen de verschillende bedrijven werden georganiseerd met betrekking tot de productiviteit van de arbeid. Maar in wezen kwam dit alles neer op idealistisch geamoufleerde aanga-methoden, die voor het overgrote deel waren gebaseerd op geboden materiële voordelen, zowel in loon, als van woningverstrekking, grotere rantsoenentoe wijzing enz. Methoden, die wijzen op een geperfectionneerd uitbuitingssysteem, dat waarschijnlijk maar al te gemakkelijk daar kan worden toegepast, waar de goederenvoorziening toch reeds zoveel te wensen overlaat en waar een door niets

en niemand beperkte staatsdictatuur heerst.

Dat dit alles in Rusland kon plaats vinden, met medewerking van de vakbeweging, tekent de positie van de beweging als onderdeel van de gehele staatskapitalistische machinerie. Toen men in West-Europa en Amerika deze ideeën van arbeidswetenschap begon toe te passen, hebben de arbeiders zich dan ook tegen Taylorstelsels enz. krachtig verzet. En ook nu nog geeft deze arbeidsmethode vaak aanleiding tot conflicten.

De omstandigheden hebben zich echter ook hier gewijzigd. Onder de druk van de omstandigheden moet hier het kapitalisme overgaan tot een verscherpte uitbuiting; verlaging van het arbeiderslevenspeil en intensivering van de uitbuiting. De staat heeft daarin thans de leiding en de vakbeweging is tot een onderdeel geworden van de machinerie der geleide economie.

In de onlangs uitgekomen memorie van antwoord van de minister van financiën werden mededelingen gedaan over het vastgelopen nationaal budget en de economische perspectieven.

Daarbij werden twee mogelijkheden verondersteld, om het deviezentekort, dat voor 1948 twee miljard gulden bedraagt, op de duur te overwinnen. Plan A berust op de hulp van Amerika, doormiddel van het Marshall-plan. Zoals onze lezers wel bekend is, betekent dit een Amerikaanse kredietverlening. Plan B. gaat uit van de veronderstelling, dat die hulp uitblijft. Wij willen hierover ditmaal alleen meedelen, dat wanneer die kredieten uitblijven, de regering geen andere oplossing ziet dan een drastische beperking van de investeringen en het volume der consumptie. Met andere woorden de veronderstelde wederopbouw van kapitalistisch Nederland zou worden vertraagd en ons dagelijks brood komt in direct gevaar. Het spreekt vanzelf, dat de onlangs doorgevoerde vermindering der rantsoenen, ondanks alle regeringsverklaringen, daarmee in zeer nauw verband staan.

Maar ook iets anders nog. Ongetwijfeld hebben wij er allen onlangs kennis van genomen, dat de regeling inzake extrarantsoenen voor zware arbeid zal worden

Van de Maaskant

Het conflict van de lassers bij P. Smit is geëindigd. Een perscommuniqué meldde hierover:

„Nadat afgevaardigden van de stakende lassers van de directie van P. Smit Jr. de verzekering hadden gekregen, dat wanneer zij het werk zouden hervatten, direct met de lassers onderhandeld zou worden om de oorzaken van het conflict weg te nemen, besloten de lassers in een vergadering op dit voorstel het werk te hervatten, met dien verstande, dat wanneer men niet tot een bevredigende oplossing zou komen, de lassers weer opnieuw hun standpunt zouden bepalen.“

De directie van P. Smit en Jan Wacht hebben dus uiteindelijk toch nog een succes kunnen boeken. Dit zijn dezelfde voorwaarden waarop men reeds weken eerder het werk had kunnen hervatten. Dit is het ook waar Jan Wacht reeds wekenlang heeft op aangedrongen. Het perscommuniqué is zeer sober gesteld. Wat ons betreft is echter het conflict verloren. Men heeft moeten capituleren, precies zoals we reeds schreven, tengevolge van het uitblijven van een actie van meer massale omvang. Jan Wacht zal nu wel met zijn borst vooruit lopen, betogende, dat hij toch maar gelijk heeft gehad.

Jan Wacht heeft nog een succes kunnen boeken en wel te Gorkum. We schreven reeds de vorige week over dit conflict, waarbij een 1200 arbeiders betrokken waren. Het overgrote deel was aangesloten bij de A.N.M.B. van Jan Wacht en hoewel het hier een conflict onder leiding van de fabriekskern betrof, hadden de arbeiders als georganiseerde N.V.V.-leden er op gerekend, dat de A.N.M.B. de geldelijke ondersteuning op zich zou nemen. Zij hadden zelfs een ondertekende lijst aan het bestuur der A.N.M.B. gezonden, waarin dat werd geëist. Het spreekt vanzelf, dat dit werd geweigerd. Jan Wacht zat boven op de brandkast en hij bleef er op zitten. Geen ondersteuning van een „wilde staking“, moreel noch financieel, is zijn devies en daar bleef het bij. Woensdag 22 October maakte hoofdbestuurder Van Wingerden dit op een stampvolle en uiteraad rumoerige vergadering bekend. Tientallen arbeiders bedankten, staande de vergadering voor hun lidmaatschap. Dit had echter geen enkel nuttig effect. Het niet verlenen van steun betekende, gezien de bestaande mentaliteit, reeds het feitelijke einde van het conflict. Donderdagmorgen zou er nog

Vervolg van pag. 1.

herzien. Aan die mededeling was de opmerking verbonden, dat verwacht werd, dat de nieuwe regeling een stimulerende invloed zou uitoefenen op de arbeidsproductiviteit. De nieuwe regeling, die vijf klassen zal kennen, wordt blijkbaar doorgevoerd met directe hulp van de werkgevers. Klaarblijkelijk is de regering voornemens het Russische voorbeeld te volgen. Het begrip extra-rantsoenen zal worden verbonden aan het, door haar aanbevolen en door de vakbewegingen van iedere richting aanvaarde, premiestelsel. De directe hongersweeep zal dan ter hand worden genomen. Ons dagelijks brood wordt het lokas en onze bereidheid te tonen bij de kapitalistische wederopbouw.

Vakbeweging? „Socialistische regering? Het mocht waken de greep van het kapitalisme kunnen wij ons alleen ontworstelen, door onze gemeenschappelijke strijd, die als uitgangspunt neemt, de weigering om aan dit soort opbouw ook maar enige medewerking te verlenen.

over al of niet aan het werk gaan worden gestemd. Het merendeel voelde er echter heel weinig voor om nog te stemmen en zo ging, zij het schoorvoetend, het gehele personeel weer aan het werk.

Zelf doen, van onder op, het ligt steeds weer in onze propaganda, die we onder de arbeiders brengen, besloten. Hoe ver echter is de arbeidersklasse er nog van verwijderd. Zij voelt instinctmatig, dat alleen in het zelfdoen haar bevrijding besloten ligt. Telkens weer zien we het ontstaan van conflicten, waarbij de leiding in handen van de betreffende werkers zelf ligt. Maar ook telkens weer zien we diezelfde werkers terug grijpen naar oude en verouderde strijdmethoden en organisaties. Vakorganisaties, onder welke naam en met welk etiket zij zich ook aandienen, zijn en kunnen in het huidige stadium niet anders zijn dan instrumenten om de godsvrede te bewaren en de wederopbouw te bevorderen. Het zijn belemmeringen in de strijd van de arbeidersklasse. Het getuigt van kortzichtigheid en bewijst, dat men nog steeds niet voldoende lering heeft getrokken, om van dergelijke instanties hulp en steun te verwachten.

Men zou ons echter verkeerd begrijpen, indien men uit ons betoog zou opmaken, dat we dus maar rustig moeten wachten tot de arbeidersklasse voldoende bewust is geworden. Integendeel, elk stuk strijd, ook al is het een verloren strijd, kan een les zijn voor een volgende keer. Al strijdende leert men niet alleen, hoe men zich moet verdedigen doch ook op welke wijze men tenslotte een overwinning kan bevestigen. Derhalve hebben we tot taak elk stuk strijd naar onze beste krachten te ondersteunen, onderwijl er aan werkende om onze ideeën onder de massa te brengen. Kernvorming in de bedrijven is daarvoor het beste middel.

De Amerikaanse economen maken zich bezorgd. Deze bezorgdheid dateert niet van gisteren, maar is de laatste tijd sterk toegenomen. De vrees voor een grote economische crisis, die gedurende de gehele „na-oorlogse“ periode als een zware dreiging boven de Amerikaanse „welvaart“ heeft gehangen, is de laatste tijd veel groter geworden.

Zeer alarmierend was de scherpe daling in de Amerikaanse export sedert Mei van dit jaar. In Mei bereikte de Amerikaanse goederenuitvoer een record van 1,42 miljard dollar. In Juli was dit cijfer reeds gedaald tot 1,15 miljard, een afname met bijna 20 pct.

Naar de oorzaak van deze daling behoeft niet lang te worden gezocht. In het tweede kwartaal van 1947 stond tegenover een Amerikaanse uitvoer van goederen en diensten ten bedrage van 5,3 miljard dollar een invoer van slechts twee miljard. Het verschil, het ontzaglijke bedrag van 3,3 miljard, moest door het buitenland contant worden betaald, de „nieuwe hel“ uit door de Verenigde Staten verstrekte leningen, de andere uit de resten der voor-oorlogse dollarreserves. Beide voorraden worden op deze wijze met grote snelheid uitgeput.

Om deze reden was de Engelse regering enkele weken gedwongen de invoer van Amerikaanse artikelen tot het uiterste te beperken. Dergelijke maatregelen worden in bijna alle landen van de wereld verwacht of zijn reeds genomen. Het is dan ook te verwachten, dat de daling van de Amerikaanse uitvoer nog veel verder zal gaan.

Rederen weet, dat deze maatregelen door nog grotere ellende in bijna alle landen van de aardbol zullen worden gevolgd. Vrijwel de gehele wereld is afhankelijk van het „rijke“ Amerika voor zijn allereerste economische behoeften. Maar niet alleen de wereld buiten Amerika zal de terugslag hiervan moeten voelen. Ook de Verenigde Staten zelf zullen hier niet aan ontkomen.

In de kringen van de Amerikaanse bourgeoisie wordt op het ogenblik een strijd gevoerd, die, min of meer als voorzetting kan worden beschouwd van een strijd, die sedert het ontstaan van de Amerikaanse natie heeft geduurd. Het is de strijd

CONFERENTIES

Van onze Belgische medewerker ontvingen wij het volgende artikel:

Op 16 en 17 Juni j.l. had te Brussel de Nationale Conferentie van de Arbeid (N.A.C.) plaats. Logischer wijze, zou men tot de conclusie moeten komen, dat op deze conferentie arbeiders die in het productie-proces rechtstreeks betrokken zijn, zouden leiden en besluiten. Maar de lezers van Spartacus weten best, dat in België, zomin als in Nederland of elders op het wereldfront, de arbeiders het productieproces leiden.

Schoonklinkende namen hebben steeds geestverdoevende uitwerkingen. Dus wij gebruiken ze, zeggen de machthebbers.

In de zg. arbeiderspers en in de vakbondsblaadjes wordt er op gewezen, dat de N.A.C. prachtige resultaten voor de arbeiders heeft bereikt. De bedoeling is duidelijk: „Het is dus mogelijk, achter de groene tafel, met patroons, regerings-personaliteiten en vakbondleiders de klasse tegenstellingen te overbruggen.“

Het besluit, tot het houden van deze conferentie vond zijn oorzaak in de steeds toenemende stakingen. De arbeiders gevoelden meer en meer dat de loon- en prijzopolitiek wel de handhaving van de lozen tot gevolg had, maar niet de prijzestop. En tegen de wil der vakbondleiding en regering in, braken overal stakingen uit. De „orden- en tuchteloosheid“ der arbeiders moest gebroken worden met middel no. 1, confereren.

Welke resultaten werden op deze conferentie bereikt?

Wenselijk werd geacht, dat de lonen, die sedert

Amerika e

tussen de z.g. „isolationisten“ en degenen, die menen, dat de Amerikaanse economie slechts als onderdeel van de wereldconomie kan voortbestaan. De isolationisten wijzen er op, dat de Amerikaanse uitvoer slechts een zeer klein deel van de totale productie omvat. Een gedeeltelijk wegvallen van de export zou volgens hen dus slechts van weinig betekenis zijn voor de afzetmogelijkheden voor de Amerikaanse industrie. Dit zou te meer gelden, omdat de invoerbeperkingen in het buitenland zich waarschijnlijk voornamelijk tegen de z.g. „luxe-artikelen“ zouden richten, artikelen, die in Amerika zelf zeer gemakkelijk kunnen worden afgezet, tegen hoge prijzen.

In de politiek van de tegenwoordige Amerikaanse regering komt echter een geheel andere opvatting tot uiting. Deze gaat niet uit van het streven Amerika een economisch geïsoleerd eiland van het vrije kapitalisme te doen zijn, maar het enorme Amerikaanse productievermogen te gebruiken als wapen om de wereldmacht te overnemen.

De Amerikaanse bourgeoisie heeft een geweldig kapitaal gestoken in wat voor haar in de eerste plaats een enorme financiële onderneming was: de Tweede Wereldoorlog. De Amerikaanse staats-schuld is in de jaren 1941 tot 1945 van 48 miljard tot 247 miljard dollar gestegen. Deze 200 miljard stijging van de staatschuld zijn bestemd aan de uitvoer onder de leen- en pachtwet (46 miljard), en aan de bewapening en het onderhoud van het eigen leger. Al deze uitgaven zijn dus improductief. Zij zijn geen bron van nieuwe winsten voor het kapitaal, maar zij kunnen worden omgezet in heerschappij over nieuwe uitbuitingsgebieden.

Bevestigende cijfers spreken nog duidelijker, wanneer men ze vergelijkt met de Amerikaanse productie, die in de periode 1943-1945 jaarlijks gemiddeld 110 miljard dollar bedroeg. De stijging van de Amerikaanse staatschuld ging over een

(bijlage "Spartacus" No. 45)

Aan de Amsterdamse lezers van "Spartacus"

Beste Vrienden,
De Vereniging "Spartacus" Vrienden (V.S.V.) nodigt U uit voor haar eerste bijeenkomst in het winterseizoen.

Deze bijeenkomst vindt plaats;

D I N S D A G 18 November a.s.

des avonds 8 uur.

in K R A S N A P O L S K Y, Warmoest.

o n d e r w e r p :

DE HUIDIGE WERELDSITUATIE EN DE ARBEIDERSKLASSE ! ! ! ! !

U begrijpt waarover het gaat.

Bewaard is de toestand waarin de maatschappij en in het bijzonder de arbeidersklasse zich bevinden.

Nog zijn de vredesdictaten aan de overwonnenen niet allen opgelegd, of de z.g. "vrijheid- en vredelievende volken", in werkelijkheid de imperialistische machten die overwonnen, maken zich opnieuw gereed de strijd om het wereldmonopolie met militaire middelen voort te zetten.

Nog zijn de puinhopen van dorpen, steden en fabrieken niet opgeruimd; nog is aan een werkelijke wederopbouw nog zo goed als niets gedaan;

nog schrijven miljoenen wonden; nog zijn ondervoeding, honger en onvoldoende woning en kleding zorgwekkende problemen in miljoenen gezinnen maar reeds wordt weer de arbeidersklasse internationaal voorbereid en aan het werk gezet voor de komende nieuwe militaire botsing.

Hoe is dit alles mogelijk ?

Wat doen de slachtoffers van dit alles, de arbeiders ?

Wat doen W I J als leden van onze klasse ?

Hoe nodig is het regelmatig met elkaar, en dus niet alleen door middel van de krant, maar persoonlijk als klassegenoten, te beraadslagen over wat nodig is.

Wij herhalen dringend onze uitnodiging voor deze eerste bijeenkomst.

Laten wij met elkaar deze bijeenkomst maken, tot een van geestelijke sterking voor ons allen, een bijeenkomst van strijd en solidariteit

Komt Dinsdag 18 November a.s. naar Krasnapolsky!

Va

Het eindigd. Naar van de hadden den her zou wor te neme om-op d verstand gende o nieuw h De di dus uite ken. Dit reeds w vatten. wekenlar muniqé echter h capituler gevolge massale borst vo gelijk he Jan W en wel t week ov betrokke sloten bi hef hier brieksker ganiseert A.N.M.E nemen. Z het best werd ge geweiger kast en l van een is zijn 22 Octo den dit vergader ten, staaschap, I Het niet bestaand van het

herzien merking dat de invloed product vijf kla doorge werke voorné volgen worden aanbev van ie stelsel. ter kan brood hield te deropb Vakt Het m kapital stelen. strijd, weiger maar e

April 1946 onveranderd gebleven waren, verhoogd werden;

Dat, door een gepaste procedure, sommige werkelijk vastgestelde onregelmatigheden verholpen werden;

Dat de kindertoeslag met 17,5 pct. verhoogd zal worden.

De deelnemers ter conferentie waren van oordeel, dat, vóór er sprake van kon zijn de levensstandaard der bevolking te verhogen, het productiepeil omhoog diende te gaan.

Men ziet dus, dat vakbondsleders en reformisten (bijgestaan door Stalinisten: kamraad Dejae en consorten), hier in het klein dezelfde middelen gebruiken als na de eerste wereldoorlog in het groot, werden toegepast.

Toen moest aan de arbeidersstrijd, die op het ganse Europese vasteland woedde, een halt worden toegevoerd. Het wereldkapitalisme, dat gedurende 4 jaren voor nationale kapitalistische belangen de arbeiders elkaar had laten vermoorden, verbreedde zich en gaf de arbeiders in ruil voor de slachting een Volkenbond.

Er werd geconfedereerd en gepalaberd (gekletst). „Nooit zou er meer oorlog komen.”

De kapitalistische industriële ontwikkeling had met de eerste wereldoorlog een geweldige vooruitgang gemaakt. De strijd der arbeiders voor verbetering ging ermee gepaard. Conferenties werden gehouden. Een internationaal arbeidsbureau werd opgericht. De 48-urige arbeidsweek werd wettelijk vastgesteld. Sociale verbeteringen waren aan de orde van de dag. De kapitalistische hoogconjunctuur vierde hoogtij. Miljoenen winsten werden gemaakt. De arbeiders kregen de kruimels van de kapitalistische koek. Maar de conferenties hadden plaats gehad.

Toch konden deze niet verhinderen, dat in 1929-1930 de crisis kwam. Er ontstond overproductie, waarvoor geen afzetgebieden te vinden waren. Het gevolg was werkloosheid. De wereld begon weer rijp te worden voor een nieuwe oorlog.

De tweede wereldstrijd heeft veel meer doden, maar ook veel meer conferenties opgeleverd, dan de eerste. De U.N.N.R.A. heeft zichzelf weggeconfedereerd. De U.N.O. (organisatie der Verenigde Volken) is al aardig op weg, dat te doen. Eendeloos wordt er geconfedereerd over de Indonesische, de Palestijnse en Griekse kwesties. Commissies voor Atoomenergie, zittingen van de Veiligheidsraad, er komt geen eind aan. Voor West-Europa is de conferentie van XVI met het plan-Marshall bezig. De kapitalistische wereld is in een conferentiezal veranderd.

Ondanks deze conferenties wordt de arbeidersklasse naar verscherpte uitbuiting, crisis en... naar een volgende wereldoorlog gedreven.

Wanneer de arbeidersklasse zich niet bewust wordt, dat nationaal, het kapitalisme, bijgestaan door partijen en vakbonden, conferenties houdt, om hen van hun werkelijke strijd af te houden;

Wanneer zij zich niet bewust wordt, dat op internationaal gebied, het imperialisme schermutselingen verricht, om economische en strategische posities te veroveren;

Wanneer zij zich niet bewust wordt van haar eigen macht, van de noodzakelijkheid, op haar eigen terrein, in de bedrijven, tot zelfstandige klasseorganisatie te komen, om ten slotte de economische macht naar zich toe te halen, dan zullen honger en crisis verscherpen en wereldoorlog no. 3 zal komen, ondanks alle conferenties.

de Wereld

periode van vier jaar, vertegenwoordigt dus de totale waarde van de productie over twee oorlogsjaren! 50 pct. van de Amerikaanse productie is dus in de oorlog verbruikt.

Natuurlijk heeft de Amerikaanse industrie op deze productie winst gemaakt, maar alleen, doordat de staat als koper optrad en deze winst garandeerde. De staat zelf heeft daarvoor leningen moeten aangaan, die voor het grootste deel bij de „kleine man” zijn ondergebracht. Stellig zullen de voorstanders van een „actieve Amerikaanse politiek” niet nalaten hen er op te wijzen, dat zijn spaarbewijzen waardeloos worden, als de \$ 200 miljard investering in de oorlog zijn rente niet afwerpt.

Maar niet het enorme bedrag van deze schuld zelf is het belangrijkste. Doorslaggevend is, dat tijdens de oorlog de staat de helft van de totale industriële productie afnam. Dit, gevoegd bij de 10 pct., die in de totale export ging, maakt een totaal van 60 pct. In een van de gehele overige wereld geïsoleerd Amerika, zou deze 60 pct. van de totale productie op de binnenlandse markt moeten worden afgezet. Niemand zal durven beweren, dat een dergelijke omschakeling zich zal kunnen voltrekken op de eenvoudige wijze die de isolationisten zich voorstellen.

Ook op het ogenblik wordt nog een groot deel van het Amerikaanse product door de staat afgenomen en in de wapenindustrie verbruikt. Daarbij komt, dat de Amerikaanse export na de oorlog ongeveer is verdubbeld. Het is echter duidelijk, dat het één zowel als het ander, wezenlijk is voor het in stand houden van de Amerikaanse „boom” (opbloei). (Wanneer Amerika om de een of andere reden van zijn tegenwoordige „actieve” politiek zou afzien, d.w.z. zijn uitvoer en zijn

bewapening-zou beperken, zou dit onmiddellijk tot een enorme crisis in de Amerikaanse economie aanleiding geven.

We zien hier één van de aanleidingen voor het z.g. „Marshall-plan”. Het Marshall-plan wil een grootscheepse, maar planmatig gevoerde creditpolitiek ontwikkelen, waardoor zowel de economische als de politieke heerschappij van Amerika, voorlopig nog alleen over West-Europa, tot stand zal worden gebracht. Deze creditleningen moeten Europa in staat stellen te kopen, zodat de Amerikaanse industrie kan blijven draaien. Maar het gaat niet alleen om afzetmarkten. Nodig is, dat de producten met winst worden afgezet en dat de Amerikaanse industrie zich verder zal gaan uitbreiden, in dit geval door nieuwe industrieën op te richten in Europa, waar de arbeid goedkoop is. Want al zal de Amerikaanse bourgeoisie zich waarschijnlijk niet tot de officiële bezitter van deze industrieën verklaren, door de enorme kapitalisverplichtingen, die Europa tegenover Amerika heeft en nog moet aangaan, is dit in feite toch het geval.

Niet in de laatste plaats streeft Amerika daarmee het doel na West-Europa tot boven toe tegen het Russische staatskapitaal te organiseren. Wanneer het „Marshall-plan” slaagt, zal Europa tot een sterk-industrieel bolwerk van het Amerikaanse kapitalisme worden, en de strijd tussen de twee machtige bloes zal losbarsten, wanneer Europa voor de verdere ontwikkeling van de Westerse kapitaalsmacht geen ruimte meer biedt. Wanneer Amerika er niet in slaagt Europa opnieuw te industrialiseren, zal dit ongetwijfeld in de Russische machtsfeer worden opgevangen.

In beide gevallen is het wereldproletariaat van Europa de grondslag waarop beide kapitaalsmachten zich organiseren en hun strijd op leven of dood voeren. De arbeidersklasse kan hier slechts aan ontkomen door haar eigen macht te organiseren, tegen alle kapitalistische overpeersing in.

CRIMINALITEIT sterk toegenomen

„De misdadigheid in de grote steden is sinds de oorlog, vergeleken met de periode daarvoor, met niet minder dan ruim 200 pct. gestegen. Dit betreft alleen de „normale” ernstige delicten: tegen persoon, eigendom, en zeden. De economische delicten, gevolgen van oorlog en distributie (zwarte handel e.d.) zijn hierbij buiten beschouwing gelaten.

Aldus de conclusie, waartoe minister Van Maarseveen komt bij een onlangs over deze kwestie ingesteld onderzoek.”

„Het Vrije Volk”, 24-10-47.

„Helaas ontbreekt de conclusie van minister van Maarseveen hoe aan deze ongewenste misdadigheid een einde moet komen, terwijl de redactie van „Het Vrije Volk” er eveneens het zwijgen toe doet.

In de oorlog gold het doden van medemens en massale vernietiging van kapitaalgoederen, ja zelfs van hele steden, landen en volken als hoogste plicht. Moet men zich dan verwonderen over een toenemende misdadigheid? Bovendien, ook de aan de wereldoorlog voorafgaande crisisjaren, met hun verarming en ellende op grote schaal, moeten als oorlogsjaren worden gezien. Zij het dan, dat eerst in de oorlog zelve de gruwelen hun hoogtepunt bereikten.

Hieruit blijkt, dat in strijd met de godsdienstige opvattingen, misdadigheid niet zo maar zonder meer als natuurlijke eigenschap van mensen (U weet wel, geschapen naar Gods evenbeeld) kan worden gezien, maar dat de omstandigheden hier bepalend zijn.

De conclusie is dan ook, dat eens in een maatschappij, waarin onderdrukking, armoede, uitbuiting, crisis en oorlog als historische gruwelen zullen worden gezien en die dus niet op kapitalistische leest zal zijn geschoeid, misdadigheid zal verdwijnen, omdat dan het motief tot het begaan van een misdaad ontbreekt.

Dat de strijd hiervoor niet met de alom gepredikte liefde, maar door de onderliggende klasse internationaal op felle wijze gestreden zal moeten worden, zal een ieder duidelijk zijn, die er zich van bewust is, dat de heersende machten nooit en te nimmer, zonder strijd, afstand zullen doen van hun bevoorrechte posities.

Zij zullen er zelfs niet voor schromen om, indien hun posities er door worden aangetast, ook die strijd zelf als „misdadig” aan te merken.

De opvattingen van recht en moraal zijn nu eenmaal verschillend voor de elkaar tegengestelde klassen en bovendien wijzigen die zich, naarmate ook de maatschappelijke verhoudingen veranderen.

TROTZKY EN DE VAKVERENIGING

In de Tribune, orgaan van de R.C.P., versijnt een artikel van Trotsky, getiteld „De vakbeweging in de neergangperiode van het imperialisme”. Wij menen goed te doen, daaraan aandacht te besteden.

Reeds wat de titel betreft moeten wij een aantekening maken. Als men de positieve krachten die de groei van het imperialisme stuiten, niet aan kan wijzen, helpt een blijmaken met het woord „neergang” niet veel. Het Imperialisme groeit nog steeds, zij het ook met ontzettende schokken en ten koste van ontzaglijke ellende.

Dit wat het opschrift betreft, dat echter niet los van de inhoud staat, want uit het hele artikel blijkt, dat T. juist met deze positieve krachten verlegen zit en daarom komt hij tot zijn restauratie-standpunt: de vakverenigingen moeten weer worden..... enz. Het standpunt is zo oud als de verbaurecratisering der vakvereniging zelve, het is na tientallen van jaren nergens gelukt deze ook

maar tijdelijk een halt toe te roepen, geen enkele oppositie kon ooit iets bereiken. Dit zegt echter Trotsky niets. Dat de arbeiders zelf sedert tientallen van jaren hun strijd buiten de vakvereniging om voeren, maakt ook niet de minste indruk op hem en zijn aanhangers. Het woord „wilde staking” wordt niet genoemd. Wie zou dit thans als maatschappelijk verschijnsel nog kunnen negeren? Deze manier van het kapitaal te bestrijden is regel geworden bij de arbeiders en ook is regel geworden dit bedrijfsgevoel te doen, zoals het eens regel werd het vakgevoel te doen uit welke strijd de vakbonden zijn ontstaan.

De maatschappelijke werkelijkheid vernietigt alle wensdromen, alle „voorkeur” of „afkeer”. Terwijl T. de houding van tegenstanders der vakvereniging met een handig debat-trukje uit deze „afkeer” alleid, omzeilt hij hun werkelijke argumenten, die niet steunen op hun eigen „afkeer”, maar op het afwenden der massa's van de

wijze de staking te breken. Een les voor alle arbeiders hoe zij alleen, met elkaar, in volkomen solidariteit moeten leren strijden. Een les inzake de verderfelijke rol van de vakbeweging.

2. De gemeenteraadsverkiezingen in Engeland vertonen hetzelfde beeld als in Frankrijk. Nederlaag voor Labour en zelfs voor de Stalinisten, versterking van de conservatieve partij van Churchill.

De staatsocialistische politiek van Labour met al haar lasten ook voor de arbeidersklasse, vervreemdt haar van die klasse en jaagt de kleinburgerij in de armen van uiterst reactionaire krachten.

3. De stakinggolven in Frankrijk slaan als gevolg van de steeds groter wordende afstand tussen lonen en prijzen tot steeds groter hoogte op.

Wij komen op deze berichten nog nader terug.

van drie maanden niet minder dan drie kwartalen Omzetbelasting te voldoen. Neen, con amore gebeurt dat door ons ook niet, maar de wil om regelmatig te blijven verschijnen, brengt dat nu eenmaal mee. Zendt ons dus, met gebruikmaking van de toegezonden afrekenformulieren, spoedig geld. En probeert eens, wat den Haag met groot succes deed, de regelmatige lezers tot betaling van de oude prijs van vijftien cent te brengen. En dan, tenslotte, aan allen, lezers en werkers, het verzoek om nieuwe lezers voor de krant te winnen. Dit is alleen de weg die ons er blijvend bovenop, in dit geval er af — n.l. van de Vesuvius — helpt.

Safety first

„De Waarheid” bericht, dat het orgaan van de paus, de „Osservatore Romano”, zijn tevredenheid uitspreekt over de herontdekking van de atoombom in Rusland. Nu het geheim is opgeheven is er een grotere veiligheid.

Een mens krijgt toch maar een veilig gevoel met al die atoombommen.

vakvereniging wanneer er gestreden wordt.

Op welke maatschappelijke feltten T.'s eigen voorkeur steunt, moeten wij nog steeds vernemen. Hij herkouwt het afgezaagde argument van „strijden waar de massa's zijn”, want hij kan deze massa's nu eenmaal nergens anders vinden. En dat is waar, als ze nergens anders te bereiken zouden zijn, dan zou er wel geen middel overschieten. Maar T. is zo blind omdat hij in alles het werk van leiders ziet. Hij kan zich niet herinneren, dat ook vakverenigingen zelf ontstonden in en door de strijd, niet buiten het bedrijf maar in het bedrijf op het werk en door de arbeiders zelf. De revolutionaire arbeider van die tijd wist toen heel goed waar hij zijn moest om tot organisatie van zijn strijd te komen in de strijd zelve. Zij hadden geen gerede organisatie om op te grasduinen, zij organiseerden hun strijd, en deden zo de vakvereniging ontstaan.

Trotsky wil het anders. Bij hem komt het er maar op aan de leiders de bureaucraten der vakbonden te vervangen door anderen, met een politiek revolutionair doel. Dit is nu eenmaal T.'s wereldbeschouwing en grond voor zijn „voorkeur”. Vervanging der leiders dat is in alles het alfa en omega van T.'s politiek. Het hindert T. niets, dat in Rusland achterlijke verhoudingen bestonden, een overwegende zo goed als middeleeuwse boerenmassa, en de revolutie in West-Europa uitbleef. Zet mij, Trotsky, en mijn medestanders aan het hoofd en wij sturen de revolutie in een andere richting. De revolutie deed echter iets anders, zij stuurde T. weg en met hem nog vele anderen. Volgens de „marxisten” van de 4de internationale heeft dit alles de boze Stalin gedaan.

Wordt vervolgd.

Uit eigen kring

Onze Zaanse kameraden hielden op Donderdag 6 November, met medewerking van een aantal Amsterdamse kameraden, een uitstekend geslaagde Spartacus-lezers-bijeenkomst. Wel was het aantal vergadering-bezoekers niet bovenmate groot, maar de stemming en het gehele verloop van de bijeenkomst was bijzonder goed. Revolutionaire muziek, het voorlezen van enkele gedichten, het ten gehore brengen van Liebknechts laatste artikel „Trotz Alledem”, en de inleiding schiepen bij allen een geest, die wij behoeven. Aan de vooravond van de dertigste herdenking van de Russische revolutie was het vanzelfsprekend, dat de herinnering aan die dagen van Arbeiders-, soldaten- en boerenraden als uitgangspunt werd gekozen voor de bespreking van het werk van revolutionairen in de bedrijven. Een uitstekend begin van het plan, om in Zaandam meerdere zulke bijeenkomsten te houden en om daarnaast periodiek bijeen te komen voor studie- en activiteits-besprekingen.

Spartacusvrienden Amsterdam.

De Vereniging Spartacusvrienden en de Bond organiseren op DINSDAG 18 NOVEMBER in KRASNAPOLSKY een BIJENKOMST.

Voor een goed programma, passend bij het karakter van onze beweging wordt gezorgd. Het onderwerp van die avond luidt:

De huidige wereldsituatie en de arbeidersklasse.

Leden van de Bond, leden van V.S.V., lezers van ons weekblad, houdt die avond vrij. Nemeet Uw revolutionaire kameraden mee. Zorgt voor een goede samenkomst.

22 NOVEMBER 1947

PRIJS 12 CENT

7e Jaargang No. 46

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS”

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam”, postgiro 168797 te A'dam

OP WEG NAAR HET KLASSENFRONT

De staking der arbeiders bij de meelfabrieken „Holland” en „Ceres” te Amsterdam, die nu reeds 13 weken heeft geduurd, is in een critiek stadium gekomen. Door het ronselen van onderkruipers door de officiële vakbonden, voornamelijk door de katholieke bond, is in de laatste weken het aantal onderkruipers gestadig gegroeid. Wel is het meermalen gelukt, de tot de katholieke bond behorende onderkruipers, tot het neerleggen van het werk te bewegen, nadat ze met eveneens katholieke stakers hadden gesproken, die hen konden aantonen, dat het geen staking der E.V.C. maar een van alle arbeiders gezamenlijk was. Maar er zijn weer anderen, zelfs studenten, die met de propaganda van hun leiders, van de ondernemers en de regering instemmen, en die zeggen: „deze staking moet gebroken worden”.

De staking aan de meelfabrieken is, wat het aantal arbeiders en de economische betekenis der fabrieken betreft, niet van zo grote betekenis. Dat was dan ook wel de reden, dat men van vakbonds- en ondernemerszijde van mening was, dat de stakers er op de duur wel genoeg van zouden krijgen. Doch een groot aantal arbeiders van andere bedrijven dacht daar anders over. Ze steunden door ruime wekelijkse bijdragen de stakers en maakten het daardoor mogelijk, dat zonder vakbondssteun, ja tegen de propaganda der bonden in, die opheffing der staking eisten, de strijd 13 weken kon worden volgehouden.

Dat geschiedde niet, omdat arbeiders meestal met stakende kameraden sympathiseren, neen, men zag naar al te goed, dat de strijd aan de meelfabrieken gevoerd wordt om een vraagstuk, waarvoor de arbeiders in alle bedrijven elk ogenblik geplaatst kunnen worden. Men weigert namelijk met de arbeiders zelf, of hun directe vertrouwensmannen te spreken en te onderhandelen. Immers de erkende vakbonden zijn aangewezen om

uit te maken onder welke voorwaarden de arbeiders zullen werken. Deze besturen, in samenwerking met de ondernemersbonden, verenigd in de „Stichting van den Arbeid”, met als sluitstuk de „Rijksbemiddelaar”, hebben daarover te beslissen. Dit is het principe van de sociale ordening onder de geleide economie. Met deze bureaucratische regeling der arbeidsverhoudingen meent men de loon- en prijspolitiek te kunnen verzekeren.

De arbeiders aan de meelfabrieken doorbraken dit principe en ook de arbeiders, die hen steunden, voelen de situatie aan, al zullen zij niet allen de volle betekenis van het conflict hebben begrepen. De heersende klasse en haar dienaren begrijpen het wel; daarom proklameren zij: „Deze staking moet gebroken worden”.

Voor dit feit geplaatst, worden nu ook de arbeiders wakker geschud, en niet alleen de stakende arbeiders. Het stakingscomité der meelarbeiders had de fabriekskernen der Amsterdamse bedrijven opgeroepen tot een vergadering, die op Vrijdag 14 Nov. in „De Kroon” plaats vond. Er zou verslag over de staking worden uitgebracht en door gezamenlijke bespreking zou getracht worden een weg te vinden om de staking uit de dreigende impasse te helpen.

Een 250-tal arbeiders, allen tot de kernen behorende, had aan deze oproep gevolg gegeven, en allen gaven als één man te kennen, dat bij de financiële daadwerkelijke steun moest worden gevoegd. Verschillende sprekers drongen er bij het stakingscomité der meelarbeiders op aan meer actief naar buiten op te treden en zelf het initiatief te nemen voor uitbreiding van de strijd. Zij gaan nu weer naar hun bedrijven terug, om met de overige arbeiders de toestand te bespreken.

Hoe ook de ontwikkeling van deze strijd verder mag zijn, één ding kan nu reeds worden gezegd: Deze vergadering

der kernen in „De Kroon” is een mijlpaal in de arbeidersstrijd van onze tijd! Hier is de eerste stap gezet op de weg, die naar de organisatie van de arbeidersstrijd door de arbeiders zelf leidt. De zelfstandige actie der arbeiders in de bedrijven, zien we overal en voortdurend opnieuw. Dat kan ook niet anders, want de bonden zijn tegen elke actie. Ook de E.V.C. kan als bond niet de staking leiden, want dat zou onmiddellijk de ideologische verscheurde der arbeiders aan het licht brengen. Maar buiten alle vakbonden en partijen om, vinden de arbeiders elkaar en zijn in de strijd tegen de ondernemer één. Zo ook in de staking bij de meelfabrieken.

Deze geest beheerste de vergadering in de „Kroon”.

Als een ongeschreven wet gold in deze vergadering, dat de vakbonden uit deze actie moesten worden gehouden. Toen dan ook een deelnemer de gedachte uitte, de E.V.C. er voor te spannen, moest hij zich van een katholieke staker onder algemene bijval laten zeggen, dat daarmee de eenheid van de actie werd gebroken. Voornamelijk de E.V.C.-leden zagen dit zeer goed in; zij verontschuldigen hun bond door te zeggen: „de UNIE-bonden zijn tegen elke actie en de E.V.C. kan alleen niets doen.”

Organisatie van de arbeidersstrijd, niet alleen in de afzonderlijke bedrijven, maar in alle bedrijven door de arbeiders zelf, door hun vertrouwenslieden uit de bedrijven, dat is de nieuwe weg, die is ingeslagen. En van het begin af aan wordt het duidelijk, dat daarvan alle vakbonden en partijen, of zij nu sympathiek of vijandig tegenover dit gebeuren staan, uitgesloten zijn.

Als de dagelijkse strijd der arbeiders uitgroeit tot een strijd tegen de heersende klasse in haar geheel, als hij een principiële karakter gaat aannemen, kan hij alleen worden gevoerd door de klasse zelf, en deze schept daarvoor haar eigen organen. Daarmee een begin te hebben gemaakt, is de betekenis van de kernevergadering in „De Kroon”.

Abonnés en agenten opgelet

We hebben nu een paar weken gezwegen over onze financiën, maar..... past op, we zijn met onze „sanering” nog niet klaar.

Voor de vijftiende van de maand zijn alle kwitanties voor het derde kwartaal ter inning uitgezonden. We verzoeken de abonnés het geld gereed te leggen, zodat geen kwitanties onbetaald terugkomen. Het derde kwartaal; dat wil zeggen dat we nog altijd een kwartaal achter zijn, want het vierde is al lang aangebroken. Daarom, aan alle abonnés een extra verzoek. Wilt U ons per giro of postwissel het voor dat kwartaal verschuldigde zo spoedig mogelijk over maken? En denkt er eens over of het mogelijk is voor „Spartacus op de Vesuvius” er iets bij te doen.

Agenten, denkt er om regelmatig af te rekenen. Er is, mede in verband met de oude schuld, nog heel veel te betalen. Zo waren wij verplicht in een periode